

FELJTON

"Ovo iskustvo mi je potvrdilo da Bog uvijek ima tri moguća odgovora na naše molitve: 1. Da; 2. Ne sada; 3. Imam nešto bolje za tebe"

JOSIPA PRGOMET, VOLONTERKA U UGANDI/FOTO: PRIVATNI ARHIV

"Pretpostavljala sam kakva je situacija u Ugandi, međutim kada to vidite vlastitim očima, dođe vam da tamo budete stalno, da im pomažete, da im nabavljate potrebne stvari iz Europe, da ih povedete u Europu. Spoznala sam da tamo, kao i ovdje, ima ljudi koji su inteligentni i onih koji su manje bistri. Zahvalnih i nezahvalnih. Vrijednih i lijenih. I onda mi najgore bude kada upoznam nekoga tko je bistar, dobar, trudi se i radi, ali zbog sustava ili materijalnih uvjeta jednostavno ne može naprijed. Ti ljudi strpljivo čekaju priliku koju će moći iskoristiti za mrvicu bolji život. I tome su me naučili – da budem strpljivija i manje se brinem ako nešto ne ide kako sam zamislila. Naučili su me da se i u naizgled nemogućim uvjetima čovjek lako prilagodi. A oduševila me je i vjera pojedinaca u providnost Božju."

29.09.2023. / 13:29 / Vesna Živko

"Kako mi volonteri mislimo da idemo spašavati svijet, tako sam se i bojala hoću li biti korisna ondje gdje idem. Pa sam pomislila: 'Pa dobro, ako sve i propadne, barem znam raditi nešto na računalu.'"

"Od djetinjstva sam osjećala empatiju prema afričkom stanovništvu, osobito djeci. Sjeme želje za posjetom Africi, koje je Duh Sveti u meni zasadio, kroz život je samo klijalo i raslo. A zalijevale su ga moje misijske aktivnosti u župi sv. Vinka Pallottija u Vinkovcima, gdje sam rođena, odrasla i vrlo aktivno uključena u život župne zajednice", svjedoči volonterka Josipa Prgomet za Hrvatsku katoličku mrežu. "Kroz taj rad upozнала sam mnoge naše i strane misionare

Josipa Prgomet,
volonterka u Ugandi
/Foto: Privatni arhiv

čija su me iskustva snažno motivirala. Pohađanje edukacije kroz projekt VolimGA nudilo je različita mjesta koja bih mogla posjetiti. Uglavnom su uvjeti bili rad s djecom, mladima, u školi, s bolesnima i drugo.

No, bilo je tu i nekih tehničkih stvari koje nisam ispunjavala. Npr. jezične barijere, izostanak nekog formalnog obrazovanja i sl. Nekako posebno odzvanjalo mi je ime don Gabrijel Jukić koji je, uz sve navedene uvjete, istaknuo i kao poželjno znanje rada na računalu. Kako mi volonteri mislimo da idemo spašavati svijet, tako sam se i bojala hoću li biti korisna ondje gdje idem. Pa sam pomislila: "Pa dobro, ako sve i propadne, barem znam raditi nešto na računalu. I to je zapravo prevagnulo i odvelo me u iskustvo života, spojilo me s divnim ljudima i ispunilo i nepoznate čežnje moga srca", kazala je za HKM

Josipa Prgomet, volonterka [Volonterske mreže Ante Gabrić](#), dijeleći svoje dojmove s misijskog boravka u Aremu u Ugandi. Ondje je provela dva mjeseca, pomažući don Gabrijelu Jukiću u uspostavi misijske postaje Adea.

Javna slavina u Aremu/Foto: Facebook VolimGA

Projekt Volonterska mreža Ante Gabrić (VolimGA) nastao je prije gotovo dvije godine, nakon povratka iz Ugande vlč. Tvrтка Baruna, voditelja Centra Ignacije i pokretača Volonterske mreže Ante Gabrić.

Volonteri koji žele volontirati preko VolimGA moraju najprije proći četveromjesečnu edukaciju, a potom biraju mjesto na kojemu žele volontirati. Uganda je samo jedna od šest zemalja i ukupno 11 volonterskih mjesta na koja volonteri Volonterske mreže mogu otići. U Africi, to su još i Benin, Ekvador, Bolivija u Južnoj Americi te Filipini i Indija u Aziji.

“Volonteri slobodno biraju gdje će provesti svoje volontiranje, a mi im pomažemo administrativno, financijski i duhovno u tom pothvatu. Financiramo se iz vlastitih prihoda udruge Centar Ignacije i donacija podržavatelja kao što su Nacionalna uprava Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj i Misijski ured Hrvatske pokrajine Družbe Isusove. Također i iz javnih sredstava kao što su stipendije Grada Zagreba za udruge iz područja socijalnog i humanitarnog značenja,” izjavio je za HKM vlč. Tvrtko Barun, voditelj Centra Ignacije.

Vlč. Tvrtko Barun u Ugandi/Foto:
Privatni arhiv

“Na svakom volonterskom mjestu unaprijed su poznati volonterski zadaci te uvjeti smještaja volontera. Većinom se radi o sirotištima za djecu bez roditeljske skrbi, ambulancama i zdravstvenim centrima, školama i ustanovama za osobe s poteškoćama u razvoju, izbjeglice, stare i nemoćne...Na mnogim mjestima volonteri imaju priliku s misionarima obilaziti manja mjesta i tamo pružati pomoć. Svakako je odlazak na bilo koje od volonterskih mjesta veliki šok i u kulturnom i u socijalnom smislu jer se volonteri suočavaju sa stvarnošću života u neimaštini koju mi ne možemo niti zamisliti. No, događa se i svojevrsni šok povratka u Hrvatsku nakon volontiranja kroz koje se čovjeku mijenja svijest, ali i pogled na život i ljude”, ustvrdio je vlč. Tvrtko Barun.

Volontiranje u Hrvatskoj ima neke druge oblike i ne možemo reći da ljudi ovdje ne volontiraju, samo bih rekao da je organizirano volontiranje rjeđa pojava.

Novi ciklus edukacija za 14-ero prijavljenih kandidata počinje 14. listopada i trajat će do 21. siječnja. Iako je Centar Ignacije u proteklih godinu i po dana

educirao dvadesetak volontera, Tvrtko Barun smatra da to nije malo.

“Naprotiv, rekao bih da je to zapravo puno. Volontiranje u Hrvatskoj ima neke druge oblike i ne možemo reći da ljudi u Hrvatskoj ne volontiraju, samo bih rekao da je organizirano volontiranje rjeđa pojava. Zbog objektivnih okolnosti našeg društva nije toliko uobičajeno odlučiti se za odlazak u daleku zemlju i tamo provesti nekoliko mjeseci volontirajući, a svakako velika većina ljudi nije ni informirana o postojanju te mogućnosti. Jedan od naših ciljeva je i podići svijest javnosti o ovakvom volontiranju i potaknuti ljude da se odvaže. Želimo im i što više olakšati odluku, jer se doista radi o velikom angažmanu, financijskom i vremenskom, a dugotrajno volontiranje kod nas nije kao u drugim zemljama omogućeno i olakšano zakonskom potporom”.

Volonteri ne moraju biti vjernici, ali...

Najbrojniji su mladi u dvadesetima, studenti ili oni koji su netom završili obrazovanje i rade, koji imaju najviše mogućnosti odvojiti minimalno dva mjeseca za volontiranje.

Foto: Volonterska mreža Ante Gabrić

“No, ne fali nam i onih starijih. Zapravo sam ugodno iznenađena raznolikošću ljudi koji nam se javljaju s velikom željom i motivacijom za odlazak, bez obzira na poteškoće. I volonteri starije dobi su dobrodošli, no bitno je naglasiti da se radi o zbilja zahtjevnom pothvatu, i fizički i psihički, pa je bitno da je osoba spremna na to”, naglašava koordinatorica programa VolimGa Ana Hrgovčić i dodaje kako prije

odlaska na put volontere nastoje i duhovno formirati za ovo iskustvo.

“Iako volonteri ne moraju biti vjernici niti imati iskustva s isusovačkom duhovnošću, nastojimo ih i duhovno formirati za to iskustvo te upoznati volontere s najvažnijim praksama ignacijevske duhovnosti, pa je potrebno biti barem otvoren slušati o tome,” ističe Hrgovčić.

Nakon četveromjesečne edukacije volonteri odlaze na volontiranje do maksimalno godinu dana. Josipa Prgomet ostala je u Ugandi dva mjeseca, iskustvo koje je proživjela bilo je neprocjenjivo, a pravi plodovi tek bi se mogli pokazati.

'Ured' nam se nalazio u jednom obiteljskom dvorištu po kojem su slobodno hodale domaće životinje.

"Strop 'ureda' nije bio pokriven pa smo svako jutro prvo morale očistiti ured od izmeta glodavaca koji su noću hodali po gredama ispod limenog krova koji je pridonosio grijanju prostorije. Osim toga, djevojke su dosta slabe jer slabo jedu.

Jedna od njih je toliko mršava da je dobila nadimak 'Sugar cane' (Šećerna trska)," svjedoči nadalje volonterka Josipa Prgomet. "Doručak uglavnom nisu imale, pa je trebalo i održati koncentraciju nekoliko dopodnevnih sati po popriličnoj vrućini. Don Gabriel Jukić primarno prikuplja novac od sponzora iz Bosne i Hercegovine te Hrvatske za školovanje djece u Ugandi koja si to inače nikako ne bi mogla priuštiti.

Počeo je raditi na obrascu dokumenta u kojem bi, uz fotografiju, bili navedeni podaci o učeniku kojemu neki od sponzora plaća školarinu. Cilj je bio poslati svakom sponzoru podatke o 'njegovom' učeniku ili učenici, kako bi sponzori/kumovi mogli znati kome konkretno plaćaju školarinu i u kojoj je fazi školovanja taj učenik. Ja sam pomagala u ispunjavanju tih dokumenata, ali sam istovremeno istom poslu učila i tri mlade žene. One nisu znale držati miš i otvoriti dokument u Wordu. Sve su to vrlo brzo svladale, Bogu hvala. Otvorili smo im Google račune, mail adrese, naučile su dobrim dijelom koristiti MS Office, Internet, printer... Zbog toga sam jako ponosna jer smo to sve zajedničkim snagama uspjele u teškim uvjetima."

"Ovo iskustvo mi je potvrdilo da Bog uvijek ima tri moguća odgovora na naše molitve: 1. Da; 2. Ne sada; 3. Imam nešto bolje za tebe."

Ana Hrgovčić, koordinatorica programa VOLIMGa i Josipa Prgomet, volonterka/Foto: Privatni arhiv

“Gospodin je uslišio čežnju moga srca u vrijeme kada On smatra da je najbolje za mene i na način koji ni u snu nisam mogla zamisliti. A u srcu slutim da je ovo tek početak Njegova proslavljanja u mojem životu i životu mojih bližnjih, kroz ovo putovanje u Ugandu. Jer mislim da bi se pravi plodovi tek mogli pokazati”, poručuje Josipa Prgomet.

Autorica: Vesna Živko, novinarka Hrvatskoga katoličkog radija
(vesna.zivko@hkm.hr)

* Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja, uz objavu izvora i imena autora.

Ključne riječi: [josipa prgomet](#) [misije](#) [p. tvrtko barun](#) [uganda](#) [volonterska mreža ante gabrić](#)
[Volontiranjem do humanijeg svijeta](#)

Daljnje korištenje vijesti u medijima samo uz prethodno odobrenje izdavača.

Sva prava pridržana © 2018 - 2023 Hrvatska katolička mreža